

rer fordeling af elever på tværs af institutioner. Det betyder jo, at hvis der er skoler, der kigger mere på deres egen kapacitet og deres egne forhold end på regionens behov og muligheder, end på de unges behov og muligheder, og derfor skruer kapaciteten op, ja, så kvæler disse skoler måske de omkringliggende lidt mindre gymnasier uden for de allerstørste byer.

Man kan sige: Med selveje, hvorfor skulle institutionerne så have andre interesser end hver enkelt skoles egen drift og egen kapacitet, det er jo selve grundideen? Så hvis de enkelte store skoler fastsætter deres kapacitet højt nok, er der ikke elever at fordele, og så risikerer man at lukke de mindre gymnasier.

Derfor ønsker vi, at man i viderebearbejdningen af det her lovforslag laver institutionssamarbejdet så forpligtende og omfattende som overhovedet muligt. Vi ønsker, at der reelt er en koordinerende instans, der har en velfungerende styring af kapaciteten og elevfordelingen og har de magtmidler, der skal til, for at det kan gøres i praksis.

Det kunne fint være regionerne, som fik kompetence, sanktionsmuligheder osv. i forhold til institutionernes kapacitet, udbud og elevfordeling.

Det tredje problem for gymnasierne er også det, fru Anne Baastrup og jeg forsøgte at spørge Venstres ordfører om, men som vi aldrig fik noget svar på, nemlig sammenhængen til den offentlige transport. Det nytter jo ikke noget, hvis ikke man tænker de sammenhænge ind i lovforslagets forberedelse, som reelt betyder noget i virkeligheden. Det er fuldstændig umuligt at forestille sig velfungerende mindre gymnasier uden for de største byer, hvis ikke det også tænkes sammen med den kollektive trafik. Der er p.t. overhovedet ikke tænkt i de baner. Hvad nytter det, hvis bussen ikke går på det rigtige tidspunkt: Eleverne kan ikke komme til Morsø Gymnasium, og de kan ikke komme hjem igen. Det er klart, at så er det også en meget effektiv måde lige så stille at sørge for, at eleverne søger til eksempelvis Skive eller Thisted, bare for at nævne det eksempel, som jeg kender til fra mit hjemamt.

Så vi mener faktisk, at de tre problemer er væsentlige, og dem burde regeringen også være interesseret i at kigge på, hvis den er interesseret i, at der fremover skal være et geografisk dækkende tilbud.

Så er det klart, at vi derudover ser en klar sammenhæng til gymnasierereformen, hvor vi er

forligspart. Derfor er vi også meget interesserede i at høre ministerens bud på sammenhængen der. Vi mener nemlig, der er en risiko for, at den her reform fører til et smallere fagudbud, hvilket vil være i strid med den gymnasierereform, et stort flertal her netop har vedtaget, og som faktisk er i en ret god gænge. Man risikerer jo med det her, at det vil blive populære fag og studieretninger, der bliver udbudt, fordi de tiltrækker mange, og så kan den selvejende institution få den større kapacitet, hvorimod de lidt mindre studieretninger så ikke længere vil blive udbudt. Derved får de unge færre valgmuligheder, og det er vi ikke interesserede i.

I forhold til social- og sundhedsuddannelserne er det også her vigtigt for os, at man holder fast i kvaliteten. Der skal være tale om uddannelser af høj kvalitet, og der skal være tale om, at man stadig væk fastholder et fagligt miljø. Men der skal også være tale om en fortsat geografisk spredning. Det vil sige et fortsat udbud på de skoler, vi har, så vi fortsat har en geografisk spredning over hele landet. Vi tror, at det er vigtigt for at sikre uddannelse til alle, men også for at sikre, at vi til stadighed kan rekruttere arbejdskraft til social- og sundhedsområdet uden for de allerstørste byer.

Vi tror ikke på, at elever i de her uddannelser kan forventes at rejse særlig langt efter en praktikplads eller en studieplads. Det gør så også, hvis de her mål om kvalitet, om et højt fagligt niveau og om en god geografisk spredning skal opretholdes, at økonomien igen er helt afgørende. Det er afgørende, hvordan man også på det her felt får udmøntet taxameteranalysen.

Samtidig synes vi også, at vi på mange måder har god grund til at være glade for, hvordan de grundlæggende SOSU-uddannelser indtil nu har fungeret. Der har været en god dialog blandt både de lokale og de nationale parter. Det tror vi er en god del af grunden hertil. Det er helt afgørende, at den løbende gode dialog mellem parterne ikke forsvinder. En dialog, som står i forligsaftalen mellem regeringen og Dansk Folkeparti, men som ser ud til at være forsvundet i forhold til lovforslaget. Der vil vi gerne opfordre ministeren til at gå tilbage og kigge, om ikke det kunne være befordrende for det videre samarbejde og konsekvensen i forhold til social- og sundhedsuddannelserne, at man sikrede, at den dialog kom med ind igen.

Der er mange ting her, som det er væsentligt at kigge på, og vi er også interesserede i at høre ministerens begrundelse for, hvorfor der gene-